

ענת אלבי-שניידרמן

רביטל גל

אבל לא כולן הסכימו עם השינוי. לא כולן רצו אותו. חלק פחדו ממנו וחלק התנגדו לו באופן אקטיבי. והחברה הישראלית שילמה מחיר. אבל החברה הישראלית המשיכה להאמין ברציונל העשייה שלה, בערכים המובילים שלה, בחזון ובתוכנית היעדים שלה. ובעיקר, החברה הישראלית המשיכה לעשות. למרות המחיר, למרות האיומים והפחדים, למרות הסיכונים והפרידות. החברה הישראלית שחררה כבלים מעכבים ויצרה קשרים מקדמים שפתחו דלתות להתחלות חדשות.

”לשחרר זה להבין שיש אנשים שהם חלק מההיסטוריה שלך אבל לא חלק מהגורל שלך” (סטיב מרבוילי).

החברה הישראלית לריפוי בעיסוק מייצגת את המקצוע והעוסקות בו. ובתור שכזאת, היא הושפעה במהלך השנים האחרונות מן השינויים המדיניים, הפוליטיים והחברתיים שעברו על מדינת ישראל. שינויים שעסקו בנשים ובמקומן בחברה גברית. שינויים שעסקו במעמד המקצוע על רקע סדרי עדיפויות משתנים ואינטרסים

קהילה יקרה,

כותבת הטקסט הזה התנדבה כיו”רית משותפת של החברה הישראלית לריפוי בעיסוק בשלוש וחצי השנים האחרונות. כמה שנים לפני כן, החברה הישראלית החליטה לשנות פניה ופנימיותה.

מתוך רצון למהפך במעמד ובתדמית המקצוע, עברה החברה הישראלית מהפך פנימי: הגדירה עצמה מחדש, מיתגה עצמה מחדש, התאימה עצמה לרוח התקופה ולצורכי המקצוע בארץ. והסוף של העמותה הישראלית לריפוי בעיסוק ה”ישנה” היה גם ההתחלה של החברה הישראלית לריפוי בעיסוק ה”חדשה”. והמהפך הזה הצית תקווה בלבבות היו”רות הנוכחיות של החברה הישראלית. תקווה שאפשר לשנות את מה שצריך ולעמיד טוב יותר עבור המקצוע.

”אתה הולך ישר, לא שם לב לכוכבים שזוהרים כדי לסנוור את העיניים, משהו בך יאמר לך המשך בדרכך” (יוני רכטר ועלי מוהר - שיר נבואי קוסמי עליז).

הצלחות, כישלונות וצחוק מתגלגל. נשים שנשאו יחד איתי את האחריות בהובלת החברה הישראלית מתוך תקווה, אמונה ורצון לעשות טוב לכל המרפאות בעיסוק בארץ. ולא רק הן. החברה הישראלית נישאת על כתפי הוועד המתנדב, צוות ה-IJOT המתנדב, ראשות קבוצות העניין המתנדבות. לחברה הישראלית יש גוף, תשתיות ומשאבים שמאפשרים לי לעזוב בלי לסיים.

התקווה שלי עבור הקהילה של מקצוע הריפוי בעיסוק היא אותה תקווה עבור הנשים שצינו במרס את יום האישה הבין-לאומי והיא אותה תקווה עבור עם ישראל כולו: **סולידריות מתפרצת ובלתי ניתנת לעצירה!** זה מה שחסר לנו כקהילה מקצועית. כנשים. כעם. זה מה שעדיין חסר לחברה הישראלית לריפוי בעיסוק. ההבנה העמוקה שאם נמשיך להתנהל בקבוצות קטנות בעלות אינטרסים מקומיים, לעולם לא יהיה לנו די כוח לשנות את המציאות של עצמנו. עד שלא נתאחד, לא נהיה השינוי שאנו כל כך רוצות לראות. בואו ניתן לתקווה להיות הכוח המאחד שלנו. תקווה לעתיד טוב יותר, בכל מקום שבו נבחר להיות.

בשם החברה הישראלית לריפוי בעיסוק אנו מאחלות לכל הקהילה המקצועית שנדע להפוך את עצמנו לביטוי חי ונושם של The Israeli Society of Occupational Therapy.

"כמה בר מזל אני שיש לי משהו שהופך את הפרידה לקשה כל כך"
(פו הדב/ אלן אלכסנדר מילן).

"ד"ר ענת שניידרמן בשם יו"רות החברה הישראלית לריפוי בעיסוק

מתנגשים. וכמובן, ה-7.10.23, שאת השפעותיו כולנו עוד נרגיש לזמן רב.

מה אפשר לחברה הישראלית להמשיך למרות האתגרים והמכשולים? בעיניי זו הייתה התקווה.

"למי שאין תקווה אין צער"
(ויליאם שייקספיר).

התקווה. האחרונה שהשתחררה מתיבת פנדורה לאחר שכל רעות העולם פרצו ממנה החוצה. ההמנון של עם ישראל. התחושה החמקמקה שקשה מאוד לצייר אותה בצבעים ברורים, אבל הכוח שהיא נותנת אמיתי ומשנה מציאות. התקווה היא זו שגורמת לנו להרים את הראש גם אחרי המכות הכואבות ביותר. היא זו שמאפשרת לנו למצוא הגיון בטירוף, כוחות במקומות הכי מוחלשים ומשמעות מחדשת כשאנחנו הולכים לאיבוד.

התקווה שלי היא זו שנתנה לי כוחות לעמוד בפני כוחות מחלישים, שינויים מטלטלים ואי ודאות. היא זו שאפשרה לי להאמין בעשייה שלי, מיקדה את המאמצים שלי ועזרה לי לראות את חצי הכוס המלאה כל פעם מחדש.

"למד מהאתמול, חיה בשביל היום, קווה בשביל המחר. הדבר החשוב הוא לא להפסיק לשאול שאלות"
(אלברט איינשטיין).

אני מסיימת את תפקידי כיו"רית משותפת של החברה הישראלית. אבל אני משאירה יו"רית משותפת נוספת ומנכ"לית שהיו חלק בלתי נפרד ממני ומהעשייה שלי בשנים האחרונות. נשים יקרות שחלקו איתי רעיונות, זמן, תסכולים,